

Друже Зайче, відчиняй!..

Художниця осінь розфарбувала ліс багряно-коричневими і жовтавими барвами й милувалася золотим падолистом. Тендітні листочки кружляли в повітрі та опускалися на землю. Чимало їх нападало на нову Зайчикову хатку. Ще вчора на його подвір'ї кипіла робота, а сьогодні дах чепурного будиночка прикрашала «квітка». На просторій терасі в очікуванні дорогих гостей стояли стіл та стільчики-пеньочки. Над вхідними дверима «ріжками» догори висіла підкова — на щастя. Під нею — табличка з написом «Тут живе Заїць».

Раптом зі старої ялиці, що росла неподалік, зістрибнула Білочка, вишпоркала з купки сухого листа яскраву коробку, перев'язану стрічкою, зупинилася навпроти Зайчиковаго обійстя — і така радість пройняла руденьку, що вона аж заспівала:

*Я — Білочка руденька,
прийшла на новосілля.
Яка ж бо чепурненька
у Зайчика оселя!*

Приспів:

*Не побоялась праці
весела толока —
і виросла у Зайця
хатинка ось яка!*

*Хай в хаті чепурненькій
йому завжди ведеться.*

*Помешкання новеньке —
як Зайцева фортеця.*

Приспів.

І раптом Білка, зиркнувши на двері хатинки, насупилася.

— Ай-яй-яй! — скрушно похитала рудою голівкою. — Одразу видно, хто в лісовій школі уроки граматики прогулював. Зараз я виправлю цю помилку, — і, видобувши з кишені блакитної сукні шматочок крейди, закреслила в слові «Заїць» літеру «ї» та надписала згори «є». — Тепер усе правильно. Оцінки ставити не буду. Зайчик побачить — сам зрозуміє.

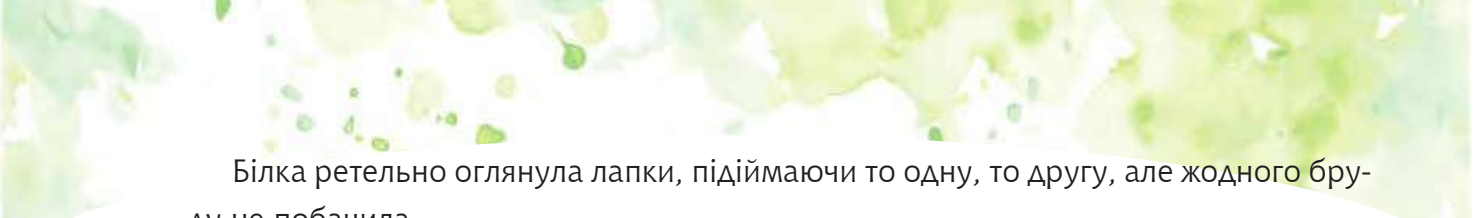
Відтак гостя почала шукати поглядом на дверях кнопку дзвіночка, але нічого схожого на неї не знаходила. Невже Зайчик не подумав, що до нього приходитимуть друзі? Ага, ось якась шнурівочка. А якщо за неї смикнути?.. Білка обережно потягнула мотузку — і пролунав дзвоник. Не якийсь електричний, а справжній — живий, мідний. За мить дубові двері відчинив, обтираючи лапки об фартух, усміхнений Заєць:

— Привіт, руденька сестричко! Радий тебе бачити.

— Добридень, довговухий господарю! — відповіла Білочка. — З новосіллям тебе! Щоб ти жив і не тужив.

— Дякую. І тебе також із новосіллям, бо й ти допомагала мені хатку будувати, — вдячно мовив Заєць і додав: — Витирай лапки і заходь. Будеш першою гостею в моєму новому помешканні.

Білка ретельно оглянула лапки, підіймаючи то одну, то другу, але жодного бруду не побачила.

— Та чисті в мене лапки, чисті, — сказала й про всяк випадок уточнила: — Я ж на дереві живу. Чи ти від перевтоми вже забув?

Проте все ж витерла лапки об плетений із сухої трави килимок і, перш ніж увійти, поцікавилася:

— А чому в тебе нема електричного дзвінка? Я ледве знайшла оцю висюльку, — і знову смикнула за мотузочку, бо, чесно кажучи, їй дуже сподобався Зайчиків дзвіночок.

— Ніби ти не знаєш, що електрика тепер дорога, — хазяйновито відповів Заєць. — Та й вимикають її інколи. Такий дзвінок надійніший.

— Твоя правда, — погодилася гостя. — І красивіший, — та ще раз смикнула за мотузку, бо не могла відмовити собі в задоволенні вкотре почути срібну мелодію Зайчикового дзвоника.

— Ласкаво прошу! — ще ширше прочинив двері господар й увійшов слідом за Білкою до своєї нової хатки, що так пахла свіжою деревиною і моркв'яним пирогом.

А тим часом у лісовій гущавині спершу почулося посапування Їжака, відтак — його мугикання, а потім — весела пісенька:

*Я — веселий Їжачок
в шубці з гострих колючок.
Йду до Зайця на гостину
у новесеньку хатину.*

Зміст

Друже Зайче, відчиняй!.....	3
Двоголове чудовисько	14
Хитрість проти нахабства	21
Вмієм працювати — вмієм святкувати.....	30

